

„Papa en mama zeiden mij nooit, dat ik zelfzuchtig was, noch dat ik mijne pligten verzuimde,” zeide Ida. „Ik weet wel dat ik niet ben wat ik wezen moest, noch wat ik zou wenschen te zijn; maar waarlijk...”

„Veronderstel, lieve, dat uw vader even als de arme Marcus zeer nabij het einde zijns levens was, en gij wist dat gij hem spoedig zoudt verliezen.” Ida's oogen vulden zich met tranen. „Dan kon het zijn dat gij zoudt denken: o! indien ik mijn lieven vader maar behouden mogt, zou ik hem niet meer met mijne eidelooze klagten vermoeijen, ik zou trachten hem door een opgeruimd gelaat op te vrolijken, ik zou hem bewijzen hoe dankbaar ik ben voor zijne groote teederheid, ik zou trachten hem van alle bezorgdheid omtrent mij te bevrijden, ik zou een zonneshijntje op zijn pad willen zijn, en ik zou voortdurend mijn hart voor God uitstorten, opdat hij gezegend mogt worden.”

„Lieve Emilie, wat zijt gij toch vriendelijk,” zeide Ida, terwijl zij hare tranen niet kon bedwingen. „Ik ben zeer zelfzuchtig en ondankbaar jegens beiden geweest. Arme, lieve papa! hij was altijd zoo goed voor mij, o, ik kan de gedachte niet verdragen, dat ook hij ziek zou kunnen worden.”

„Neen, schrei nu maar niet bij het kleine treurspel, dat ik opvoerde om u te toonen wat gij zijn moest, en wat ik verzekerd ben dat gij ook zoudt kunnen zijn. Alles wat gij te doen hebt is, om het verledene aan God te openbaren, en Hem te smeeken, u in de toekomst te leeren hoe gij voor zijn aangezicht zult kunnen wandelen in heilige en kinderlijke gehoorzaamheid; kortom om dat gedeelte van uw zending-werk te leeren.”

„O Emilie, hoe kan ik gelooven bekeerd te zijn? ik zie niets dan gebreken, bij voortdoring steeds meer en erger gebreken.”

„Ik ken geen zekerder bewijs voor uwe bekeering, lieve! dan juist dit; hij die in de waarheid is komt tot het licht. Gij haat het licht niet, dat u uwe gebreken aantoon, maar wel de gebreken zelve.”

„Ja, ik geloof dat ik mijzelve haat,” zeide Ida.

„Gij kunt niet beter doen. Het oude ik, waarin niets goeds woont, heeft u lang genoeg overheerscht en gevangen gehouden, maar de muren zijn nu eindelijk omvergeworpen.”

Emilie, gelijk zij altijd deed, wanneer zij bejaarden of jeugdigen onderwees, bewees de waarheid harer woorden door aanhalingen uit de Heilige Schrift. Zij wees Ida de dringende geboden en vermaningen aan, die in de Zendbrieven vervat zijn, en sprak met nadruk over de zekerheid, dat zij ondersteund zou worden in hare pogingen om er aan te gehoorzamen; waarna zij de treffende geschiedenis van Ruth de Moabitische voorlas. Zij waren nog druk in gesprek toen Maria Pool binnenkwam en met een ernstig gelaat zeide, dat zij jufvrouw Vernon wel even wilde spreken. Emilie verliet de kamer met haar en bleef eenige minuten weg. Toen zij terugkwam zeide zij zeer kalm: „Ida, lieve, ik heb een briefje van uwe mama gehad, zij heeft mij doen weten dat uw papa zijn voet bezeerd heeft, terwijl hij over eene losse plank struikelde. Hij zou morgen met haar hier gekomen zijn om u af te halen, maar de dokter zegt dat hij zich stil moet houden; daarom denken zij, dat gij liever nog niet naar huis zult willen terugkeeren, vooral dewijl jufvrouw Marigold nog altijd afwezig is, en uwe mama verplicht is voortdurend bij papa in de kamer te blijven; zij hebben mij gevraagd, u nog wat langer hier te houden.”

Ida verschrikte door het eerste berigt; de gedachte om nog langer te blijven was zeer aanlokkelijk, maar zij zag nu haren weg voor zich liggen. „Het zal mij zoo erg spijten u te moeten verlaten,” zeide zij zeer droevig. „Maar ik wil toch naar huis gaan en trachten mama te helpen en papa wat afleiding te bezorgen! arme papa! — hij was zoo gewoon mij afleiding te verschaffen, hij las mij zoo dikwijls voor als ik ziek was. Ik moet gaan, Emilie, ja ik moet,” zeide zij zeer ernstig.

„Ja, lieve, ten minste indien gij daar niet in den weg zijt, indien gij u goed houdt, en wel genoeg zijt, dan denk ik ook dat gij gaan moet,” zeide Emilie.

„Ik ben de geheele week zeer wel geweest,” zeide Ida.

„Ja, dat zijt gij ook, omdat uw geest bezig was en uw hart belang stelde in uw werk. En indien gij t'huis ook zoo zijt, dan twijfel ik er niet aan, ofschoon gij nog wel altijd zwak zijt, dat Gods zegen u daar vergezellen zal; en als uw papa spoedig mogt herstellen, vraag dan aan hem en aan uwe moeder, om bij mij en mevrouw Pelham met de kinderen aan de zeekust te mogen vertoeven, dat zal u zeker heel veel goed doen.”

Ida was verrukt; zij schreef aan hare moeder en gaf het briefje met den bode, die de tijding gebragt had mede, zeggende dat zij zeer wel was en sterk genoeg om haren vader te helpen oppassen, en vroeg of men den volgenden morgen bij tijds om haar zenden wilde.

Emilie voegde er eenige regelen bij, waarin zij hare vrees te kennen gaf, dat misschien de ongerustheid, die zij in de afwezigheid van hare ouders zou gevoelen, den gunstigen invloed van haar verblijf buiten zou kunnen verminderen, en dat zij daarom ook aanraade haar te laten halen.

Groot was het genoegen en de verwondering der ouders, toen zij het antwoord op hunnen brief ontvingen; nog grooter echter toen zij hun kind den volgenden morgen terugzagen met opgewektheid in hare blikken, een bloesje op de wangen en een vriendelijken glimlach om haar mond, die de plaats ingenomen had van hare gewone uitdrukking van verveling en ontevredenheid.

„DAAR IS GEEN GOD.”

Eene stoomboot voer de Mississipi in Noord-Amerika af. Het dek was vol passagiers. Het gesprek was vrij levendig en algemeen, en liep over de gewone onderwerpen: het weer, de dure tijd, de oorlog en de vrede.

Een enkel heer slechts uit het gezelschap, wiens eenvoudig zwarte kleeding den leeraar verried, had weinig deel aan het gesprek genomen, maar meestal gelezen of zijn oog op de liefelijke oevers laten rusten. Op eens zeide een van die tot hiertoe het meest zijn mond geroerd had, met een schuinen blik op den predikant: „Nu, geëerde reisgenooten, zal ik u eene preek houden, en u bewijzen, dat er geen God is.” Allen drongen zich met haast om hem heen en hij begon met spitsvindige redeneringen te betogen dat de wereld door natuurwetten geregeerd wordt, maar dat de lotgevallen der menschen aan het toeval zijn overgelaten.

Maar wie deze wereld geschapen en haar wetten gegeven had, daarvan sprak hij wijselijk niets. Toen hij geëindigd had, wendde hij zich tot den predikant, en zei: „Nu, mijnheer! spreek mij maar tegen, als gij kunt.”

Aller oogen rigtten zich naar den leeraar, die opletterend en bedaard alles aangehoord had. Deze stond nu op, liep naar den spreker toe en zeide: „Ik heb reeds vroeger van u gelezen.”

„Van mij?” hernam deze verwonderd.

„Ja,” zeide de leeraar, „in mijn verafgelegen vaderland, aan de overzijde des oceans, in het schoone Duitschland, heeft elk kind het boek in de hand, waarin van u gesproken wordt.”

Op het hoogste verwonderd en geveid, vroeg de spreker wat dat voor een merkwaardig boek was.

„Ik heb het bij mij,” antwoordde de leeraar, tastte in den zak, haalde er den Bijbel uit, sloeg den 14^{en} psalm op en las: „De dwaas zegt in zijn hart: er is geen God.”

Als van den donder getroffen stond de onbeschaamde spotter daar, veroordeeld door Gods woord. Beschaamd sloop hij weg uit het midden van hen die eerst naar hem geluisterd hadden, maar hem nu met verachting den rug toekeerden.

Hebr. 4:12. Want het woord Gods is levend en krachtig, en scherp-snijdender dan eenig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der zamenvoegselen, en des mergs, en is een oordeeler der gedachten en der overleggingen des harten.

T. M. L.

HOEKSTEENEN.

De wensch van den Hebreër was: „dat onze dochteren hoeksteenen mogten worden, gepolijst enz.”

De hoeksteen van de samenleving is ons tehuis. De hoeksteen van het tehuis, de moeder.

Verneder de moeders en gij vernietigt den staat.

Heb de moeders aan uwe zijde en vrees dan niets. Napoleon wist dit, toen hij zeide: „Geef mij de moeders en ik doe met Frankrijk wat ik wil.”

De man mag boven de vrouw staan in beschaving; in de samenleving niet.

Maak van de vrouw eene speelpop in plaats van eene levensgezellin in den hooger zinn des woords, maar maak dan verder geene aanspraak op sijne en ware beschaving voor u en uwe kinderen.